

Нови посленик у Винограду Господњем- презвитер Александар Савић

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 7. јула 2022. године, у четврту недељу по Духовима, светом архијерејском Литургијом у храму Светог Саве на Врачару. Том приликом, Патријарх је рукоположио ђакона Александра Савића у чин презвитера.

Саслуживали су Његово Преосвештенство Епископ ремезијански г. Стефан, настојатељ манастира Средиште архимандрит Нектарије, протојереји-ставрофори Стојадин Павловић, Радивој Панић, Димитрије Касапис и Недељко Марјановић, протојереји Ненад Јовановић, Бранислав Кличковић, Драган Шовљански, Милан Пајић и Ђорђе Поповић, јереји Далибор Стојадиновић, Владимир Пекић, Владислав Голић, Горан Мишановић и новорукоположени презвитер Александар Савић, протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић и Радојица Жагран, као и ђакони Здравко Јовановић, Верољуб Сандо и Љубомир Остојић.

Светој Литургији присуствовали су принц Филип и принцеза Даница Карађорђевић и Марија де Глорија од Орлеана и Брагансе, принцеза од Бразила и Португалије, као и многобројни верни народ.

Уследила је беседа Његове Светости коју доносимо у целини:

– Браћо и сестре, реч Јеванђеља, реч Божја има исту снагу коју је имала и онда када се Господ оваплотио у телу и проповедао Јеванђеље Спасења. Такву снагу има и данас и имаће до краја света и века. Реч Божја јесте реч љубави, јер је Бог наш – Бог љубави. Наиме, ако бисмо тако могли да кажемо: Бог истом љубављу и истом количином љубави воли све људе. У Његовим очима, пред Његовим лицем не постоји никаква разлика између људи., разлика која може бити природна, али може бити и споредна; не постоји разлика у смислу Божјег односа према људима. Иста количина љубави излива се на сваком човеку, али не прима сваки човек љубав Божју на исти начин. Однос човеков према Богу директно утиче на то колику меру љубави ће сваки човек примити; а мера нашег односа према Богу зависи од мере вере у односу на Бога – вере у Бога. На концу, зависи и од тога колика је вера, али зависи и од тога каква је вера.

У данашњем одломку из Јеванђеља по Матеју видимо да Господ опет одвлачи важност вере чинећи је одлучним фактором за то како ће дејствовати љубав Божја у животу појединца и у животу заједнице. Из данашње приче видимо оно што знамо, што нам Господ објашњава на многим другим местима и на различите начине: да није увек сигурно, ако говоримо за себе да верујемо у Бога, реч о истинској, правој, чистој вери, вери која отвара ум и срце за благодат Божју. Није довољно да формално припадамо истинској и правој вери или истинској и правој заједници верних, а да онда мислимо да припадање истинској заједници верних унапред обезбеђује милост Божју – већ смо рекли да Бог делује и воли сваког човека на исти начин и истом Божанском љубављу – али није довољно, јер то зависи од нас. Није довољно да смо само формално припадници, у нашем случају, истинске праве православне вере и једној светој саборној апостолској Цркви. Није довољно да само формално припадамо Телу Христовом, да се само крстимо; па чак да до краја нисмо развили дар вере ни онда када се држимо правила и закона.

Наиме, можемо људе гостити, можемо чинити милосрђе, можемо испуњавати и сваку другу Богом задату заповест, али ни то неће занчити да смо сигурно препознали љубав Божју и да разумемо да је спасење у Њему и да нам је Он потребан. Може бити да онда када све чинимо и учинимо, паднемо заправо

на предуслову успеха и ваљаности сваког нашег подвига и врлине, а најпре да паднемо на пољу онога без чега нема спасења, нема љубави, нема радости, а то је смиреноумље. То је смирење. Наравно, у нашем случају смиреноумље и смирење није пуко психолошко стање, нити нирвана која се може постићи некаквим људским снагама, силама, вештинама и методама без уверења да мира и смирења нема без Бога, троличног Бога, Оца и Сина и Светог Духа. Смирења нема без истинске љубави према Христу, љубави која нас покреће да чинимо то што чинимо. У данашњем Јеванђељу видимо управо то да је вера, ако опет могу тако рећи, инструмент, наше унутарње стање, наш животни став који нас води до истинског исцељења. То је метод, стање које нас води до љубави и заједнице са Богом.

У данашњем Јеванђељу имамо причу о једном капетану римском, дакле некоме ко не припада изабраном народу. Самим тим, нема ни чисту истинску веру, али он препознаје у Христу љубав пре свега, а онда и силу и моћ која из те љубави произилази. Препознаје у Христу Спаситеља. Иако до краја не разуме све о чему се ради, онда када се његов слуга разболео пришао је Христу и вели: Као што ја могу свом војнику да заповедим да учини нешто и он то чини; и Ти – као неко ко надилази обичног човека, у коме препознајем љубав и из љубави силу и моћ – реци само и мој ће слуга оздравити. Господ препознавши дубоко поверење тог човека, некога ко не припада изабраном народу, нити практикује чисту истинску веру и припада истинској Цркви, препознаје Господ у њему чисту веру, препознаје заправо смирење. Овај није ни рекао као многи други који су припадали изабраном народу: Дођи у моју кућу, у мој дом, или: Дођи и додирни овога који је болестан; него је отишао корак даље и рекао: Знам да можеш из љубави и благодаћу својом да исцелиш. Свестан ко је и шта је, не очекујући да му Господ дође у дом, нити да додирне својом руком његовог слугу, има поверење у реч Христову, у љубав Његову, у силу његову. Има и веру и смирење.

Браћо и сестре, наравно да смо благословени чињеницом да смо делови и удови Тела Христовог, Цркве Његове, и да нам је дато много више него онима који немају тај благослов, али самим тим смо и позвани на много више. Позвани смо, пре свега, на истинско смирење, на свест о томе да колико год чинили, чинимо јер требамо то да чинимо, јер је то у складу са даровима које носимо у себи и са циљем због којег смо створени. Онда када учинимо и највише, можемо рећи само, заједно са Светим апостолом Павлом, да смо недостојне слуге Божје. То да се трудимо и да смо свесни да смо недостојне слуге Божје чини да имамо мир, да имамо смирење, да немамо отпорност која узбуркава памет, узбуркава срце, не трпи другог поред себе. Тада ма колико

глумили и ма колико се упињали, немамо самозаљубљеност; него знамо да је све у Богу и да је све дар Његов. У том смирењу имамо и силу и моћ и снагу да се отворе наше срце и наша душа и да љубав коју Господ данас излива не само да се настани у нама, него да процвета и да унесе и донесе плодове многоструке, стоструке, плодове који су увек наша радост, али су временом и утеха онима који су око нас. Нека би Господ дао мира, али пре тога и смирења, јер без смирења нема мира, како бисмо онда препознали љубав

